

התאטרון העירוני חיפה

ת י י ר ו ת פ נ י ם

מחזה מאת מיכאל מוריס-רייך

גירסה סופית

10.10.96

הדמויות:

סטלה - בת 56 - חנה רוט
זודו - בן 34 - טל פרידמן
מרקו - בן 44 במותו - דליק ווליניץ
גלילי - בן 65 - אמנון מסקין
ברכה - בת 60 - ז'רמין אוניקובסקי

במאי - רוני ניניו
מוסיקה - ארקדי דוכין
תפאורה - סשה ליסיאנסקי
תלבושות - עינת קוש
תאורה - מישה צ'רנובסקי

• המחזה מתרחש במקומות שונים בארץ בימינו.

תמונה 1

(אחר צהריים בחדר בבית מלון באילת. בתחילת הסצנה דודו עומד לבדו, ומדבר אל הקהל. בהמשך מתגלית סטלה)

דודו: דג מטוגן! כוס אמק! אמא הרי לא רצתה את הדג הזה, זה ברור, היא רצתה חסה, חסה טוב לה, חסה בריא לה, ואנחנו סגרנו על חסה לפני שהלכתי לעשות פיפי, חסה מרק וסודה, ואם רק הייתי נשאר איתה, אם רק הייתי שומר עליה שזה לא יקרה, הכל עכשיו היה מתקתק כמו שתיכננתי, הכל היה מסתדר, אבל לא! אני כזה... מטומטם, ברגע הכי חשוב כשמזמינים את האוכל אני נעלם לשירותים. מה ציפיתי שיקרה? איך בדיוק ציפיתי שהיא תתמודד לבד מול מלצר אגרסיבי?! זה הרי היה כל-כך שקוף שהוא יוציא ממנה הזמנה שהיא לא רוצה! כל-כך שקוף! דג מטוגן... (פונה אל סטלה. היא לבושה בחלוק רחצה. את המשך דבריו דודו מדבר ישירות אליה) אמא, את לא רצית את הדג הזה, נכון? אז למה הזמנת אותו?

סטלה: אני לא הזמנתי.

דודו: אז מי הזמין?

סטלה: המלצר המליץ.

דודו: המלצר המליץ... את מתנהגת כמו ילדה קטנה.

סטלה: הוא אמר שדגים זה בריא.

דודו: את יודעת שאסור לך מטוגן?

סטלה: המלצר נתן מטוגן- אז שיהיה מטוגן.

דודו: אבל אסור לך! זה ענין בריאותי!

סטלה: אתה עם הבריאותי שלך. אם זה היה תלוי בך אני הייתי אוכלת חסה כל היום. אני לא עזו! (מוציאה סיגריה)

דודו: אמא, אמרנו שלא מעשנים. אמרנו שלא מעשנים בחופש.

סטלה: גם כן חופש...

דודו: אני אגיד לך מה נעשה, אנחנו נצא לבריכה, את תקחי את הא.ב יהושע החדש שקניתי לך ותשכחי מכל המלצרים...

סטלה: אני שונאת את הבריכות הציבוריות האלה.

דודו (נדהם): מה?!

סטלה: אני שונאת את הבריכות המגעילות האלה.

דודו: על מה את מדברת, היה לך טוב בבוקר בבריכה!

סטלה: 'טוב'... כולם מתחככים וצוחקים ובשקט עושים פיפי בתוך המים...

דודו: אבל פה זה תיירות פנים על רמה, זה ארבעה כוכבים, זה משהו אחר.

סטלה: פיפי זה פיפי.

דודו: (צועק) אמא! את תהרסי את החופשה! (סטלה נבהלת) אמא, אני מצטער. סליחה,

סליחה... תהיי חיובית!

סטלה: בסדר... אני אהיה...

דודו: חיוך... (מחייך אליה. לאחר רגע של היסוס היא גם מחייכת) אמא, את נורא מתוחה.
(מתחיל לעשות לה מסז') אמא, כשיצאנו, כיבית את הדוד?

סטלה: כן...אתה לא כיבית?

דודו: מה?

סטלה: אני כיביתי.

דודו: ואת הגאז?

סטלה: אתה כיבית.

דודו: נכון. (לגבי המסאז') נעים לך?

סטלה: עכשיו מכות. אי, דודינקה... דודינקה... (דודו עובר למכות אגרסיביות יותר, לסטלה זה כואב) מספיק...

דודו: טוב, אז לבריקה...מגבת, קרם שיזוף...

סטלה: עוד פעם קרם שיזוף?

דודו: מוכרחים, החומר הפעיל לא מחזיק יותר משעתיים.

סטלה: אני אשב בצל...

דודו: את צודקת...מים מינרליים... מה עכשיו?

סטלה: דודינקה, איפה הכדורים שלי ?

דודו: איזה כדורים?

סטלה: זה הדגים.

דודו: שנים אנחנו מזמינים ומבטלים ומזמינים ומבטלים ומזמינים, אז אני לוקח חופש מהעבודה, ואנחנו משלמים ואנחנו יוצאים ואנחנו עושים את כל הדרך ואנחנו באמת פה באילת- אז את יושבת בחדר ואת לא רוצה לצאת!?

סטלה: דודינקה, יום אחד להתרגל אני צריכה... מחר...

דודו: אם את לא יוצאת- אני לא יוצא, פשוט מאד! (מתיישב)

סטלה: אני לא יכולה לסבול את כל הרעש הזה. עם הילדים האלה, הזוגות הצעירים האלה. כל הזמן מתחבקים, מתנשקים, מהבריכה למיטה, מהמיטה לבריכה...

דודו: אמא, למה כל דבר מפריע לך?

סטלה: אתה רצית את החופש הזה.

דודו: ואת מה?

סטלה: מה זה חשוב מה רציתי. אתה נדנדת כל הזמן עם החופש הזה: "את מוכרחה, את מוכרחה". אז הנה מה שיצא. מגישים ציפס- אתה מכריח אותי נבטים. אני רוצה פשטידה- אתה רק אורז מלא. אבל אין להם כאן אורז מלא, אין להם קציצות סויה ועוף מבושל במרק. נמאס לי מהחסה שלך ומהעשבים הבריאותיים שלך! אני כל הזמן רעבה. אני רוצה אוכל אמיתי! אז המלצר הציע לי מושט מטוגן ואני זללתי. עכשיו המושט עושה לי תיירות פנים בתוך הבטן. נו, אתה שמח? תמיד אתה צודק. (פאזזה) דודינקה, אני לא מרגישה כל-כך טוב. אני מוכרחה לטייל. הריח של המטבח נכנס דרך המזגנים. אני מוכרחה קצת אוויר. (יוצאת)

דודו: אמא, תשתי מים מהקולר. תרגישי טוב. (פונה לקהל): אני לא מבין למה היא עושה לי את זה. זה הכל בגלל הדג. מאז שהיא אכלה את הדג הזה שום דבר לא מסתדר לנו. והיא כן רצתה את החופש, היא כל-כך שמחה כשסידרתי את זה. בסדר, שתצא קצת, שתנשום קצת אוויר. שתרגע. אני אזמין לימונדה ברום סרוויס. היא תחזור בן-אדם אחר. אולי אפילו עוד נספיק לברייכה. בלי לחץ, לאט לאט, בלי לחץ.

תמונה 2

(טיילת על חוף הים. יותר מאוחר באותו הלילה. סטלה, רכונה על המעקה, בוכה. מרחוק מביט בה אדם זר. זהו גלילי)

גלילי: אפשר לעזור לגברת?

סטלה: לא תודה!

גלילי: טוב בסדר, אני הולך (פאוחה) ללכת? (סטלה ממשיכה לבכות. גלילי נבוך, מביט)

סטלה: תעשה מה שאתה רוצה.

גלילי: אז להשאר?

סטלה: זה מקום ציבורי.

גלילי: אבל למה מצב הרוח הזה? חבל.

סטלה: זה הדג המטוגן.

גלילי: סליחה?

סטלה: יש לי צרבת.

גלילי: אולי את רוצה משהו מתוק?

סטלה: לא תודה!

גלילי: אז למה לבכות בלילה כל כך יפה?

סטלה: לא קל.

גלילי: מסכים, לא קל. אבל חיים רק פעם אחת.

סטלה: אני אוהבת לבכות.

גלילי: (שר) כשאת בוכה את לא יפה, את לא יפה, די לך,הו די לך,ילדה.

סטלה: אתה זמר?

גלילי: לא, לא.

סטלה: אתה אוהב לבכות?

גלילי: לא, אני לא מהסוג שבוכה. אני גם לא מהסוג שצוחק. (גלילי צוחק)

סטלה: הנה אתה צוחק (סטלה צוחקת).

גלילי: דווקא מתאים לך...

סטלה: מה?

גלילי: הצחוק, הבכי...

סטלה: אני מצחיקה...

גלילי: לא... לגברת יש חן. ומה היא עושה כאן לבד בטיילת?

סטלה: אני אוהבת לטייל בחושך.

גלילי: גם אני אוהב לטייל בחושך, לנשום אויר להרגע...

סטלה: ואתה מצליח?

גלילי: לא כל כך. אני אלמן.

סטלה: אני מצטערת...

גלילי: את לא צריכה. מספיק שאני מצטער. כבר כמעט חצי שנה. זה לא קל...

סטלה: ואתה בסדר עכשיו?

גלילי: בסדר גמור... פנסיונר, גר בבאר-שבע. אשתי, את מבינה... זה הלך מהר מאד... טסט שגרתי בקופת חולים, שלושה חודשים ו... הלכה. והיו דברים שלא הספקנו. כל מיני דברים שרציתי לאמר ולא הספקתי. (פאזה) לפעמים אני ממש שוכח שהיא איננה, ואני רוצה לספר לה משהו, לבקש ממנה משהו, לדבר על משהו ששמעתי ברדיו. ואז אני נזכר, שהיא איננה... (סופק כפיו בחיוך חסר אוניס)

סטלה: אתה לא מדבר איתה בחלומות?

גלילי: היא לא באה אליי בחלומות.

סטלה: היא בטח באה אליך, ואתה מדבר אליה, ואתה מרגיש אותה, ובבוקר - הופ! שכחת הכל. ואתה מרגיש כאב ואתה אפילו לא יודע למה. (פאזה. גלילי מביט בסטלה) אוי החלומות האלה, החלומות עם המתים...

גלילי: את כל-כך יפה כשאת אומרת את הדברים האלה... מה שמך?

סטלה: סטלה.

גלילי: סטלה. איזה שם יפה זה סטלה. אני ראובן גלילי. את נשואה?

סטלה: זה לא חשוב.

גלילי: סליחה... (מוסיקת הריקודים נשמעת מרחוק) אני אוהב את המוסיקה של הריקודים הישנים... (סטלה מתחילה לבכות) מה קרה?

סטלה: הקיבה שלי לא עומדת בדגים האלה.

גלילי: איזה דגים?

סטלה: הגוף שלי לא מתאים לחופש, או שיש לי מיגרנה או שיש לי בעיות קיבה או שסתם פתאום בלי סיבה יש לי חום. (מרחוק נשמעת המוסיקה) אני הולכת לחדר.

גלילי: מה, אז זהו?

סטלה: מה עוד אתה רוצה?

גלילי: אני לא יודע אבל אני רוצה...

סטלה (לפתע מתפרצת עליו): איך אתה יכול...

גלילי: אני רוצה...

סטלה: ... עוד לא עברה חצי שנה מאז שהיא איננה וכבר אתה... איך אתה יכול לשכוח אותה כל-כך מהר! אני תמיד עם מרקו שלי, עשרים וחמש שנה שאני אלמנה ותמיד אני לוקחת אותו אתי.

גלילי: את אלמנה?

סטלה: כן! אבל אני לא עוזבת אותו, אני לא עוזבת אותו... (בוכה) ואתה אפילו לא בוכה! אלמנים שלא בוכים... גועל נפש...

גלילי: אבל אני לא כזה, את מבינה, קשה לי להוציא דברים החוצה...

סטלה (פונה לצאת): גועל נפש...

גלילי: באמת... תני לי הזדמנות להסביר... תאמיני לי, אני בסך הכל... אני בסך הכל...
(הוא מחפש את המלים ולא מוצא אותן. סטלה יוצאת)

תמונה 3

(חדר המלון. יותר מאוחר באותו לילה. דודו מחכה לסטלה. נכנס מרקו. לבוש חגיגי ומכובד)

מרקו: איפה אמא?

דודו: היא יצאה קצת. היא מרגישה לא טוב.

מרקו: מה קרה?

דודו: היא אכלה דג מטוגן...

מרקו: אתה יודע שאסור לה עם שמן.

דודו: אני יודע...

מרקו: למה אתה לא שומר עליה דודו?

דודו: אמרתי למלצר!

מרקו: תהיה נחוש! תיקח את הצלחת חזרה למטבח ותגיד 'אני לא משלם! דג זה לא בשביל

אמא שלי' מלצר מפחיד אותנו...

דודו (מנסה להפגין בטחון): אבא, אף אחד לא מפחיד אותי...

מרקו: מה אני אעשה עכשיו? איך אני יכול לבוא אליה במצב הזה? 'שלום כאן מרקו, בואי

אתי, נטייל על החוף, נספור כוכבים ואחרי זה נשוט על מזרון ים', ככה אני אגיד לה, כשהיא

מקיאה, זה מה שאתה רוצה?!

דודו: אז תפגוש אותה מחר, מה כבר יקרה?

מרקו: לא דודו, לא מחר, אין סיכוי מחר, היום הראשון של החופשה זה היום המיוחד, עם ההתרגשות, עם הקסם, עם הזכרונות שעולים פתאום... מה פתאום ביום השני? היום השני זה סתם יום. ביום השני שום דבר לא קורה. מה היא אמרה עליי?

דודו: היא לא דיברה. בחילה, אתה יודע...

מרקו: אפילו לא הזכירה אותי?

דודו: היא לא הרגישה טוב, אבא...

מרקו: ואני מדבר על לספור כוכבים ומזרון ים... החופשה הזאת הולכת רע מאד, רע מאד דודו.

דודו: היא בסך הכל אכלה דג שעשה לה לא טוב, אני באמת חושב שאתה מוציא את זה מהפרופורציה.

מרקו: מוציא מהפרופורציה... מה אתה יודע על מה שהולך בין גבר לאישה. (חותך, לפתע) אתה צריך להצחיק אותה!

דודו: מה?

מרקו: היא צריכה לצחוק. הרבה. (מתחיל לדגדג) משטויות, כל הזמן... תמצא שטויות, הכי היא אוהבת לצחוק משטויות... וספרים.

דודו: היא לא רוצה לקרוא.

מרקו: אז תקריא לה. תפתח ספר ותקריא לה. ספרות מקור. ספרות עולמית. לא לוותר. לא לוותר על האיכות של החיים. על התרבות. ספרים, סרטים, טלוויזיה איכותית. לא לוותר דודו. והשימון הזה של הגב, זה לא התפקיד שלך! עם השמן קוקוס...

דודו: אני יודע.

מרקו: אז למה אתה עושה לי את זה?

דודו: אה... הגב שלה... היא לא יכולה להגיע עם היד, זה הכל...

מרקו: זה לא אלגנטי. והמאגאזינים - באמת! לחופשה, בסוד - בתוך המזוודה ביחד עם הבגדים שלה? תפסיק עם המאגאזינים המלוכלכים האלה! זה לא מתאים לך. אתה לא צריך את זה. (ושוב נזכר במה שבאמת מטרידו) היא לא דיברה עלי?

דודו: לא..

מרקו (פונה ללכת): החופשה הזאת הייתה רעיון רע מאד, רע מאד...

דודו: אבא אל תדאג, מחר זה מסתדר!

מרקו: שום מחר. חוזרים הביתה.

דודו: רגע! בוא נחשוב ביחד איך לסדר את זה! (דודו קם וחוסם את דרכו של מרקו החוצה)

מרקו: הביתה, הביתה. חוזרים הביתה.

דודות (מפתיעו): פיקניק.

מרקו: פיקניק?

דודו: אני רוצה פיקניק. שמیכה, סנדוויצ'ים, שתיה קרה, אתה, אמא, אני... שלושתנו, ביחד...
פיקניק. שלושתנו...

מרקו: בסדר. פיקניק. אז תתאמץ קצת. ותוריד כבר את הנעליים האלה. אתה בן שלושים
וארבע דודינקה. (יוצא. דודו חוזר ומתיישב על המיטה, חסר מנוחה. נכנסת סטלה)

דודו: אנחנו חוזרים הביתה!

סטלה: למה דודינקה...?

דודו: החופשה הזאת וולגרית. המונית. אחריות שלי, אמא. אני מצטער.

סטלה: דודינקה, יהיה בסדר, אני אלך לבריכה מחר אם זה מה שאתה רוצה...

דודו: אף אחד לא ביקש ממך ללכת לבריכה! מה זה השטות הזאת- חול בתחתונים ומקרינה,
מקרינה. תחליפי בגדים ונסע.

סטלה: מה זה 'תחליפי בגדים'...? אני רוצה להשאר...

דודו: מה?

סטלה: אני רוצה להשאר כאן עוד.

דודו: אנחנו לא ממשיכים בחופשה הזאת! אמא, אני לא כועס עליך. זאת היתה אחריות
שלי! (חוזר ופונה אל הקהל) זאת היתה אשמתי! אני חייב לקנות לה משהו בתור פיצוי.

משהו יפה, משהו שיעשה לה טוב... אולי האהיל צבע קרם הזה שהיא כל-כך אהבה בשקם
ושאני חשבתי שהוא קצת לא בטעם... את זה אני אקנה לה... היא תפתח את האריזה ויהיה
לה את הניצוץ הזה בעיניים... ואז אני אחבק אותה ואני אגיד לה 'אמא, מתנה'. זהו!

תמונה 4

(חצר אחורית בבנין בו מתגוררת סטלה. חשוך. אור קלוש מאיר דמות. זאת סטלה)

סטלה: מרקו...? מרקו איפה אתה...? (לפתע מבחינה בגילי המביט בה ונבהלת) מי זה?

גילי: גילי.

סטלה: מה אתה עושה כאן?

גילי: מה את עושה פה בחצר?

סטלה: זאת החצר שלי. מה אתה רוצה ממני?

גילי: אני באתי לשאול אותך שאלה.

סטלה: באמצע הלילה?

גילי: כן! באמצע הלילה!

סטלה: אתה כועס על משהו?

גילי: למה?

סטלה: אתה נשמע לי כעוס.

גילי: אולי.

סטלה: על מה יש לכעוס. אנחנו בקושיים מכירים.

גלילי: אני כועס. מה יש, אסור לי לכעוס?

סטלה: טוב. אז תשאל כבר את השאלה שלך.

גלילי: אני רוצה לדעת למה צעקת עליי ביום ההוא? (פאזזה)

סטלה: זהו? זאת השאלה שלך? בשביל זה באת מבאר-שבע?

גלילי: כן. בשביל זה. זאת השאלה שלי. בשביל זה רצתי ללובי לגלות את הכתובת שלך ובשביל זה באתי כל הדרך מבאר שבע. מוזר מאד, אה? למה את מתלוננת על מחלות כל הזמן? אה? יש לך תשובה?

סטלה: אני חולה. לכן אני מתלוננת על מחלות.

גלילי: אז למה צעקת עליי, אה? עשיתי לך משהו? את בכלל יודעת מי אני? אה? ככה מתנהגים!?

סטלה: מה אתה רוצה ממני, מה אתה רודף אחרי ומדבר לא יפה? (לפתע, הם מביטים אחד בשני. גלילי מנגב את עיניו, דומה שהוא בוכה) מה קרה?

גלילי: יש לי הרבה שאלות בראש, הרבה שאלות... יותר מדי, והמחשבות לא מסתדרות לי שמה בראש... ואני לא מצליח לעצור את הבכי הזה שלי... זה כזאת בושה, כזאת בושה...

סטלה: בושה לבכות? מה פתאום...

גלילי: ...פתאום לראות את כל השנים, את כל הבזבז, חיים שלמים, החיים שלי... ואני אשם... פתאום להרגיש את ההחמצה! את יודעת, יש לי כזה חשק לעשות דברים לא טובים לאנשים. לא סתם דברים לא טובים. ממש דברים רעים. דברים אכזריים.

סטלה: אני מצטערת... אני לא מבינה שום דבר ממה שאתה אומר...

גלילי: תראי... אני יודע שמה שאני הולך להגיד זאת חוצפה ואיוולת, כי אני גבר זקן ומקומט ואין לי שום דבר להציע, אני יודע את כל זה... אבל אני לא אמשך לחטוא לעצמי... אני רוצה שיהיה ביננו משהו, אני רוצה שנכיר אחד את השני... (פאזה)

סטלה: אני לא יכולה.

גלילי: למה..?

סטלה: כי פשוט...

גלילי: את לא רוצה אותי, זה העניין?

סטלה: לא, זה לא זה... זה... (מנסה למצוא את המלים אך גלילי כבר קוטע אותה)

גלילי: אני יודע. גם אני חושב על אשתי כל הזמן... על החיים שלנו יחד, איך החמצנו הכל... כל החיים, זה מה שעשינו, החמצנו... אם הייתה יכולה להיות בין אשתי לביני אהבה, החמצתי אותה, והילדה שרצינו ולא עשינו, ורציתי להיות חקלאי ולא הפכתי להיות חקלאי, ורציתי לפתוח עסק לתיקון מיזוג אויר ולא פתחתי, ואז המחלה של אשתי, והיא כל-כך הייתה זקוקה לאדם קרוב, וגם את זה החמצתי. וכשראיתי אותך, וחזרתי הביתה, אמרתי לעצמי- עוד מעט לא יהיו כבר הזדמנויות להחמיץ. ואולי את ההזדמנות האחרונה... (לפתע סטלה פורצת בבכי) למה?

סטלה: לא חשוב, לא חשוב, עזוב את זה... בבקשה תלך. בבקשה תשאיר אותי לבד... (היא לא מביטה בו)

גלילי: חבל, חבל, חבל. כי תאמיני לי, ואני לא אומר את זה סתם... תאמיני לי... חבל מאד.

(הוא קם ללכת, הם מביטים אחד בשני בפעם האחרונה, והוא יוצא. סטלה ממשיכה לשבת על אחד מבלוני הגז, בעוד שלפתע מתגלה מרקו מאחוריה, נשען על הקיר, בחושך, מביט בסטלה ומחייך בעדינות. סטלה חשה במבטו- מסתובבת)

סטלה: מרקו, למה אתה עוזב אותי לבד? למה אתה לא בא כשצריך? אתה יודע מה קרה לי? פתאום הרגשתי מן פחד כזה, ודודו שלנו לא היה בבית, והרגשתי כל-כך לבד, וירדתי למטה לזרוק את הזבל, וחיכיתי שתבוא ותרגיע אותי, תגיד לי שהכל בסדר, ואתה לא באת! ופתאום אמרתי לעצמי- זהו, אתה כבר לא תבוא אליי, אני לא אראה אותך יותר אף-פעם...

מרקו: טיפשונית. אף פעם לא תהיי לבד. תמיד אני אבוא.

סטלה: מרקו שלי, אני כל-כך שמחה שאתה פה... (מרחוק נשמעים הקולות הראשונים של הבוקר) עכשיו טוב מרקו, כל-כך שקט... אתה שומע את הציפורים מתעוררות?

מרקו: את כל-כך יפה כשאת מדברת על הציפורים של הבוקר... (פאזזה)

סטלה: מרקו שלי, קוסם שלי... אתה צריך לבוא אליי יותר... (משלבת זרועה בזרועו) אתה יודע, באה לכאן אישה עכשיו, הדביקה מודעות אבל, על כל עץ שני מודעה. כל-כך הרבה. ואיזה מרץ! מה זה?! בן-אדם מת, לא צריך לעשות חגיגה.

מרקו: אני עוד זוכר את המודעות שלי.

סטלה: אתה זוכר את זה? אוי זה היה נורא... על אותם העצים פה! שנה שלמה מול העיניים, מתקלפות, לאט-לאט... והייתי אומרת לעצמי בלב- 'שישארו, שלא יתקלפו, שאף-פעם לא יתקלפו...' (בינתיים מרקו נעלם, וכשסטלה פונה אליו, הוא כבר לא נמצא)

תמונה 5

(זמן מה אחר-כך. הדירה של סטלה. על סטלה עבר שינוי גדול. היא לבושה ומאופרת על מנת לצאת לבילוי)

דודו: מה זה? אמא, מה התלבשת ככה!?

סטלה: יש לי פגישה.

דודו: למה לא סיפרת לי?

סטלה: זאת מישהי שאתה לא מכיר.

דודו: איך קוראים לה?

סטלה: ... ציפורה...

דודו: ציפורה מה?

סטלה: אני קצת ממהרת דודינקה... אני אספר לך כשאני אחזור... (פונה לצאת)

דודו: פיטרתי היום את המנקה.

סטלה: איזה מנקה?

דודו: של החדר מדרגות.

סטלה: שוב פעם?

דודו: הוא לא יכול ללכת ולהשאיר את הדלת של האינטרקום פתוחה.

סטלה: דודינקה, אתה לא ועד בית, אתה לא יכול לפטר אותנו! (יוצאת)

דודו: אני כן יכול... מתי את חוזרת? (דודו מתהלך בחוסר מנוחה, לא יודע מה לעדות עם עצמו. מופיע מרקו)

מרקו: יש לה גבר.

דודו: מה פתאום! היא נפגשת עם חברה.

מרקו: תגיד לי, אתה עושה את עצמך מטומטם?

דודו: לא אבא, היא אמרה איזה שם של מישהי....

מרקו: יש לה גבר!

דודו: לא יכול להיות!

מרקו: גבר! (פאזזה) ואיפה כבודו היה כשזה קרה, כבודו מוכן להסביר לי?

דודו: תראה... אבא... אני לא ידעתי...

מרקו: אתה מלחיץ אותה, זה מה שאתה עושה!

דודו: אבל אבא...

מרקו: היא לא יכולה לסבול גברים לחוצים מהסוג שלך, בטח שהיא מחפשת קצת אוויר מחוץ לבית. (פאזזה) למה אתה מבוהל? אתה מבהיל אותה כשאתה מבוהל.

דודו: אז אבא תגיד לי מה לעשות!

מרקו: קצת קלילות, קצת קצות אצבעות, קצת בלט. באמת, דודינקה, אתה עושה עבודה טובה, עבודה טובה מאד, אני לא כועס עליך, אבל אל תהיה כל-כך... כבד. הכל בכיף. בהנאה. כמו שאני הייתי! אז בוא תקשיב לי עכשיו טוב טוב והכל יהיה בסדר. כשהיא תחזור- דבר ראשון תכין לה תה פירות. שניים סוכר. ותן לה לדבר. תשאל אותה איך היה ומה היה ואם היא נהנתה ואם היה מצחיק... שום לחץ, שום דיבורים על גבר... קח את היד שלה, בעדינות, בעדינות, תגיד לה- 'אני עייף, אני הולך לישון, השארתי לך קרקרים על השולחן'. ותן לה להסתכל בתמונות במסגרת. אם היא מסתובבת אליך- חיוך לא גדול. ותן לה להסתכל. זה הכל. וכשהיא תגמור עם הקרקר, תגיד יפה לילה טוב. בסדר?

דודו: ומתי נהיה שלושתנו יחד?

מרקו: נהיה נהיה... אל תדאג... (מחייך לדודו ויוצא)

תמונה 6

(אותו הערב, רק יותר מאוחר. מועדון לילה. רחבת ריקודים. מוסיקה ישנה ורומנטית, גלילי וסטלה יושבים באחד השולחנות)

גלילי: סטלה, אולי תרקדי איתי?

סטלה: זה לא בשבילי.

גלילי: את דווקא נראית לי הטיפוס שרוקד.

סטלה: כן, פעם הייתי.

גלילי: פעם טיפוס רוקד, תמיד טיפוס רוקד. אז אולי...

סטלה: אני לא יכולה.

גלילי: למה לא?

סטלה: גם ארוחה, גם ריקודים... זה קצת יותר מדי בשביל אישה כמוני. (פאזזה) אולי הגיע הזמן שאני אלך הביתה?

גלילי: לא, לא! את יודעת סטלה, תמיד כל-כך רציתי לרקוד ואף פעם לא העזתי. אף פעם! והערב, כל-כך קיויתי שנרקוד. כל-כך קיויתי, לרקוד, לרקוד, לרקוד... חיים רק פעם אחת, סטלה... כל-כך דואגים וכל-כך עושים חישובים ומבלי לשים לב כבר שוכבים בקבר... אז אולי תרקדי אתי בבקשה... (משגלילי כמעט התייאש סטלה קמה ולוקחת אותו לרקוד)

סטלה: בבקשה, אדון גלילי.

גלילי: איזה פרח יפה יש לך...

סטלה: זה מהזר ששלחת לי.

גלילי (שר): פרח נתתי לסטלה, פרח קטן וכחול, תפוח נתתי לסטלה, נתתי הכל...

סטלה: גם להצחיק אותי אדון גלילי? אני לא אעמוד בזה.

גלילי: (מתחיל לשיר, תוך כדי ריקוד עם סטלה) חיבקתי ברחוב עמוד חשמל פתאום, נשקתי לחלבן במקום לאמר שלום, בוקר טוב אני אומר תמיד ביום, באמת אינני אשם, ואין זה סוד אצלי עכשיו, אני כהוגן מאוהב. שוב נראה לי העולם פתאום, הכל מושלם טיפ טופ, מוכן אני ברחוב לרקוד את ההופ, היפטי, הופ...
(דודו מופיע בצד הבמה)

דודו: אני יודע. אין ברירה. אני אבהיר לה בסמכותיות שזה לא בא בחשבון! חד וחלק! 'זה לא אמא' והיא תשתה את התה, היא תאכל את הקרקרים, ואני אסביר לה בדיוק את הטעות הגדולה שהיא עשתה הלילה, היא אולי תהיה מבוהלת קצת, היא אולי תגלה התנגדות בהתחלה, יכול להיות, אבל אני ארגיע אותה בסמכותיות, היא תלך לישון, ומחר אני אקח אותה למוזיאון, אני אקנה לה פוסטר אמנותי, והיא תשכח מהגבר הזה והכל יהיה בסדר! בלי לחץ, הכל יהיה בסדר, בלי לחץ...

(דודו יוצא. בינתיים סטלה וגלילי עוד רוקדים במועדון הלילה, עבר זמן)

סטלה וגלילי: (שרים) שופעות עינייך אור ירוק, והן כשני אבני ברקת, ליבי צמא לרגע שקט, נוסעת את רחוק רחוק, ליבי חולם חלום מתוק, חלום שבו תקוה נדלקת, נשרף אני מאור ירוק, מאור עינייך אור ברקת.

סטלה: נשתה עוד בירה גלילי?

סטלה: את לא חושבת ששתינו כבר מספיק סטלה?

סטלה: לא, אני חושבת שלא! (שותים)

גלילי: לחיי החיים סטלה. לחיי החיים.

סטלה: הראש שלי מסתובב.. אתה חושב שאני שיכורה?

גלילי: אולי.

סטלה: אף פעם בחיים לא הייתי שיכורה. אנחנו נהנים, נכון?

גלילי: כן. נדמה לי שאנחנו נהנים...

סטלה: כי עבר כל-כך הרבה זמן, ואני לא בטוחה שאני זוכרת איך נהנים.

גלילי: את זוכרת, הכל את זוכרת, כל האושר והשמחה מחכים בפנים, מחכים לצאת ולפרוץ...

סטלה: הנה אני פורחת... אני פרוץ... תגיד לי, גלילי, מי אתה?

גלילי: ...AN OLD PRINCE

סטלה: מה...?

גלילי: נסיד זקן...

סטלה: ומי אני...?

גלילי: מלכה...

סטלה: אני?

גלילי: את! יש בך משהו סטלה, יש בך משהו שעושה לי לרעות, מבפנים, שעושה לי לרעות לחיות, לחיות באמת, כמו שלא חייתי אף פעם... (בפתאומיות סטלה נצמדת אל גלילי ומנשקת אותו בלהט, על פיו, נשיקה ארוכה. הוא לא חיכה לזה)

סטלה: אל תדבר אתי עכשיו. אל תשאל אותי, אני לא רוצה. אני הולכת הביתה!

גלילי: תשארי איתי, אל תלכי סטלה. תחבקי אותי, בבקשה... (היא מתנתקת ממנו ועוזבת)

תמונה 7

(יותר מאוחר באותו הלילה. ברחוב או בחצר הבנין של סטלה. סטלה הולכת לבדה כשמרקו מגיח אליה מהחושך)

סטלה: אוי מרקו שלי... אני כל-כך מתביישת... אני לא התכוונתי...

מרקו: ששש... אל תדברי... אני יודע...

סטלה: אתה באמת יודע?

מרקו: ...את אישה מושכת...

סטלה: אישה מושכת? אתה היית נפלא ונשארתי נפלא.

מרקו: נפלא... אף פעם לא הייתי. סתם גבר, זה מה שהייתי.

סטלה: אתה היית הגבר הכי יפה בעולם.

מרקו: ככה את זוכרת אותי...?

סטלה: כן.

מרקו: אבל פעם היית שרה רק אתי.

סטלה: אני לא שרתי, הוא שר לבד... (מרקו מתחיל ללכת) לא, אל תלך!

מרקו: לחבק אותך?

סטלה: אני לא יודעת.

מרקו: איך הם הכניסו אותי לקירור, זוכרת? (סטלה נוגעת בו) את מדליקה אותי. זה מה שאומרים היום, מדליקה, נכון?

סטלה: דודו מדאיג אותי כל-כך...

מרקו: תפסיקי לדאוג, את כל הזמן דואגת... (נושק אותה, גוהר עליה)

סטלה: אוי, מרקו שלי מסכן. מת שלי מסכן. אתה כל-כך מת שזה אי אפשר. זה אי אפשר מרקו. אי אפשר לשכב עם המתים. למה הלכת ככה מהר, למה אחרי כל-כך מעט זמן...

מרקו (מושך בכתפיו כמו שהוא תמיד עושה): כשמתים אז מתים.

סטלה: השארת אותי כל-כך לבד.

מרקו: אולי עכשיו יהיה לך משהו. אולי את כבר לא צריכה אותי יותר. (פונה לצאת)

סטלה: מרקו, אל תלך... מרקו ! (מרקו יוצא)

תמונה 8

(לפנות בוקר, דירתה של סטלה. דודו מחכה. סטלה נכנסת)

דודו: איפה את?! את יודעת איך הדאגת אותי?! כמעט התקשרתי למשטרה!

סטלה: מה אתה רוצה ממני... אני הולכת לישון...

דודו: שבי. הכנתי לך תה פירות.

סטלה: אני לא רוצה תה פירות.

דודו: אז תאכלי קרקרים.

סטלה: אני לא רוצה קרקרים. אני רוצה בירה.

דודו: מה?! תגידי לי, מה עובר עליך?

סטלה (מתפרצת, כועסת): תסתכל עליי טוב דודו! אתה רואה אותי?!

דודו: כן...

סטלה: אתה באמת רואה? בוא, בוא, יותר קרוב... תריח את הפה שלי. איזה ריח יש לו?!
(דודו מתקרב אליה)

דודו (ממשיך לשמור על רוגע): יש לו ריח של בירה אמא.

סטלה: נכון מאד! ואני לא צריכה רשות מאף אחד לשתות בירה, אתה מבין אותי!

דודו: זה רק יהיה חבל אם תקיאי בבוקר..

סטלה: ...אני שתיתי בירה והייתי עם גבר. שנינו שתינו בירה ורקדנו והוא אמר לי שחיים רק פעם אחת, ושתינו עוד ורקדנו עוד, ופתאום שכחתי הכל! שכחתי אותך ואת אבא ואת הבית הזה ואת המודעות אבל והתמונות והטפטים וה-א.ב יהושע שלך!

דודו: אמא, קחי את עצמך בידיים, את שיכורה!

סטלה: נכון! אני שיכורה, וטוב לי מאד שיכורה! והוא איש נפלא והוא עושה לי טוב...

דודו: איזה איש נפלא? את לא מכירה אותו, את לא יודעת מי זה.

סטלה: איזה שטויות...

דודו: אמא, את כמו ילדה. את לא מבינה שום דבר בדברים האלה. מה כבר הבטחת לו?

סטלה: אני לא צריכה להבטיח לו שום דבר, כי הוא רוצה אותי! האיש הנהדר הזה משוגע עליי! אחרי עשרים וחמש שנה בא גבר ורקד אתי! ואמר לי שאני מלכה... זה אסור? להסגר לבד בבית, זה מה שמגיע לי? חדר חשוך וזכרונות?! תשע שנים הייתי עם אבא, דודינקה, ואני אהבתי אותו. אבל הוא מת, ומאז גם אני מתה!

דודו (צוחק צחוק רע ומקניט אותה מקרוב בצורה מאד מכוערת): את מתה?! את צריכה עשרה משרתים שישרתו אותך את כל-כך מפונקת, לא מסוגלת לעשות שום דבר בעצמך - את

הציפורניים של הרגליים אני צריך לגזוז לך אם את לא שמה לב! את 'מתה'! 'מתה'! נראה אותו מטפל בך! נראה אותו מחליף פיזו כשאת יושבת בחושך ולא יודעת מה לעשות! נראה אותו מכבס את התחתונים והגרביים שלך בחורף בכיור! נראה אותו מנקה את הרצפה אחרי שאת מקיאה!

סטלה (דוחפת אותו החוצה): אתה מגעיל... אתה רע...

דודו: למה את הולכת עם האיש הזה!?

סטלה: צא מהבית הזה! לך! לך מפה! לך! לך מפה! אני לא רוצה לראות אותך יותר!

דודו: למה אמא? תגידי לי למה?! (היא דוחפת אותו) יהיה לנו טוב ביחד. באמת. שוב, שלושתנו, ביחד. אבא פה, אבא מסתובב, אבא עובר מהסלון למרפסת... הוא מחכה לשנינו. תשמעי, את שומעת? תשמעי את הנקישות של המזלג שלו על הצלחת. את שומעת? תשמעי, הוא מושך אליו את המאפרה ומוציא סיגריה... תשמעי, הוא מיישר את השמיכת פוך בחדר שלכם כמו שתמיד הוא היה עושה... ובלילה אתם תלכו ביחד לחדר שלכם ואני אלך לחדר שלי וזה יהיה טוב וחס כמו שזה תמיד היה... אבא פה, ביחד איתנו, הבית חם ומואר איתו. אז למה, אמא, תגידי לי למה?

תמונה 9

(חדר מלון בבית-מלון לא יקר בתל-אביב. גלילי יושב על מיטתו. בפתח מופיעה סטלה. גלילי מביט בה, המום)

סטלה: אני כל כך מתביישת. פקיד הקבלה הסתכל עלי כמו אחת מהרחוב. אני אוהבת אותך גלילי. אני נורא אוהבת אותך. נורא נורא אוהבת אותך... אני חייבת להיות איתך גלילי... אני לא יכולה בלעדיך... (ניגשת אליו ומחבקת אותו. הם מתנשקים, מתמזמים, עד שלפתע גלילי מפסיק)

גלילי: סטלה, אני לא יכול, אני לא יכול... אני לא מצליח לשכוח את אשתי. היא כל הזמן מול העיניים... וכמה שאני מתאמץ לשכוח אותה ככה אני רואה אותה יותר... הפנים שלה, מביטים בי, בתוך כל זה... זה נורא. כמו מסמר בגולגולת, טאק, טאק...

סטלה: אל תעשה ככה... די עם זה... די לדבר ככה ראובן...

גלילי (קשה להפסיקו בשטף דיבורו עכשיו): כל השבעה, סטלה, כל השבעה, לילה אחרי לילה... עם כל האנשים שמבקרים והתפילות והטלפונים... כל השבעה אני חושב ושונא אותה, חושב ושונא אותה... ובסוף השבעה, הלילה הראשון אחרי שהכל נגמר... אני שכבתי במיטה ולא יכולתי להפסיק לחשוב על זה שכל כך קר לי, שלושים שנה כל כך קר עם האשה

הזאת, רע וקר... ועכשיו מה אני אזכור ממנה, אין דבר אחד טוב לזכור... וכל כך הרגשתי שאני חייב יד חמה סטלה, יד חמה של אשה... והלכתי לתחנה המרכזית, איפה שהנשים האלה, והסתובבתי, וחיפשתי מבט, והיתה שם אחת, אני לא מתבייש סטלה, היא הסתכלה עלי, והיא לא דיברה על מחיר, לא דיברנו בכלל... והלכתי אחריה למלון שלה, ובחדר המדרגות פתאום נכבה האור, ולפני שהיא הדליקה את האור היא נגעה ביד שלי, ואני פתאום כמעט בכיתי ולא יכולתי להמשיך, לא יכולתי לדבר ולא יכולתי לגעת, והלכתי משם, ברחתי משם... ואני אפילו לא יודע מה היה שמה...

סטלה: ואני כל-כך אוהבת אותך... (היא מחבקת את גילי)

גילי: אני אוהב אותך, אני אוהב אותך סטלה... אני אוהב אותך...

תמונה 10

(הדירה של דודו וסטלה. דודו מחכה ליד דלת הכניסה. דפיקה בדלת. דודו ניגש לדלת. פותח אותה. בפתח מופיע גילי)

גילי ((לבסוף): אתה דודו? (דודו לא משיב) ראובן גילי. אפשר להיכנס...? לסגור את ה...? הכל בסדר איתך?... אתה נראה קצת... פשוט אנחנו צריכים לדבר, אתה מבין... אפשר לשבת...? אמא שלך ביקשה ממני לדבר איתך... יש כמה דברים שאנחנו צריכים... לדבר עליהם... (דודו שותק) אני מבין שאתה לא כל כך רוצה לדבר אתי...
דודו: אתה רוצה תה פירות?

גילי: סליחה...?

דודו: אתה רוצה קרקרים?

גלילי: לא... לא תודה...

דודו: מה השענה?

גלילי: אין לי שעון... דודו, אני מבין שכל זה מאד קשה... זה לא קל גם לי... אבל אנחנו צריכים לדבר. אני בסך הכל רוצה לעשות את זה יותר...

דודו: היא מתה...?

גלילי: מה?

דודו: איפה היא?

גלילי: מה פתאום מתה?! היא אצלי במלון!?

דודו: אצלך במלון...!?

גלילי: דודו, אנחנו זוג.

דודו: כוס של האמא שלך יא מניאק (מרביץ לו. גלילי נפצע בפניו) יש זונות, אדון גלילי, זונות, נותנים כסף ומקבלים, מה יש, לא מספיק טוב לך? אתה רוצה בחינם? אין בחינם. ואין אמא שלי. תשכח מזה.

גלילי: דודו, אני עם אמא שלך ואמא שלך אתי, וביום שישי אנחנו עולים על אוניה ונוסעים לקפריסין, אתה שומע, ואנחנו מתחתנים, ונהיה בעל ואישה.

דודו: אתה רוצה מים...?

גלילי: לא תודה!

(הזמן עובר. לאחר זמן מה נכנסת סטלה. דודו מבחין בה. בהתחלה היא לא מבחינה בפציעתו של גלילי)

דודו: את מתחתנת אתו?

סטלה: דודינקה, אתה שמח? אני שמחה. הוא איש טוב גלילי. (מבחינה במה שקרה לגלילי) מה קרה לך? (מטפלת בו)

גלילי: זה שום דבר... הוא טיפוס מפתיע, הבן שלך... (מרקו מופיע)

מרקו: השארתי הכל בידיים שלך ואתה הרסת הכל.

סטלה: מה עשית? השתגעית?

מרקו: אמרתי לך לא בלחץ, זה כל-כך מסובך?

דודו: את מתחתנת איתו?

סטלה: לך תביא קרח.

מרקו: למה אתה כל כך לחוץ?

סטלה: כואב לך?

גלילי: קצת שורף...

דודו: אבא, עשיתי כל מה שיכולתי.

מרקו: כל מה שיכולת!?

סטלה: בוא, אני אתן לך נשיקה. שלא יכאב לך. (נושקת אותו על הפצע)

גלילי: סטלה, אולי לא עכשיו... אולי זה לא מתאים עכשיו...

מרקו: אפשר היה להיפטר ממנו ככה, בקלות, בקלילות...

סטלה: (לדודו) דודינקה, אני אוהבת אותו.

מרקו: אתה יודע כמה זמן זה יקח לנו לתקן עכשיו? כמה עבודה, כמה שכנוע...

סטלה: בוא, אני אשים לך יוד (גלילי וסטלה יוצאים).

תמונה 11

(דודו ומרקו עומדים אחד מול השני)

דודו: אבא, היא לא רוצה אותך.

מרקו: על מה אתה מדבר?

דודו: היא רוצה מישהו מהחיים. אתה לא רואה?

מרקו: על מה אתה לכל הרוחות מדבר?

דודו: תסתכל על עצמך. מסתובב לי בחליפות הפתטיות האלה... מדבר על ריקודים ואלגנט...

באמת... פרחים ושוקולדות... אתה מגוחך...

מרקו (נעלב, אך מנסה עדיין לשמור על חיוכו): דודינקה, למה אתה מדבר אליי ככה?

דודו: כי אתה פתטי. בבית גבר מזיין את אשתך ואתה מחייך את החיוכים שלך..

מרקו: תשמור על הפה ילד...

דודו: יש לה גבר אבא! גבר אמיתי!

מרקו: גם אני אמיתי...

דודו: אתה לא אמיתי! אתה מת! (מרקו סוטר לדודו על פניו) ...הוא שם את הידיים על החזה שלה, מנשק אותה בכל הגוף והיא אוהבת את זה...

מרקו: די דודינקה! אני לא רוצה לשמוע!

דודו: היא כל-כל אוהבת את זה! ואתה שולח אותי לתלות תמונות על הקיר?! לדאוג לאינסטלציה! לשלם חשמל! עשרים וחמש שנה!

מרקו: למה אתה לא אתי? למה אנחנו לא שנינו ביחד...?

דודו: בקבר נהיה ביחד... האישה הזאת הולכת להתחתן בקפריסין!

מרקו: זה לא נכון. אתה יודע שזה לא נכון.

דודו: האישה הזאת מאושרת אבא, וזה לא איתך!

מרקו: זה הכל שטויות, שטות אחת גדולה...

דודו: האישה הזאת הולכת לעשות ממך זכרון כזה קטן אבא, כזה זכרון פצפון ולא נחשב...

מרקו: די! אתה לא השתנת ילד. ככה לא השתנת. אותו המבט, בדיוק אותו המבט כמו אז, בבית, אחרי שחזרנו מהבית חולים והייתי כל-כך מאושר ואמרתי לאמא 'שימי את התינוק על השולחן, שימי, שימי, תני לראות מה יצא לנו', ככה, בצחוק, באהבה - כמו שבעל ואישה מדברים ביניהם... ואז אני ראיתי. מה שאני ראיתי. נכון, שיער בהיר, ועור לבן, וורוד כמו שיש לתינוקות. אבל העיניים, דודו - אני נשבע לך - העיניים שלך - רואות אותי - ומה אני בסך הכל? אבא שלך, האיש שהכי רצה אותך, האיש שעשה שתהיה - והעיניים האלה רואות אותי - ואני מרגיש שנאה. חזקה. אוכלת אותי...

דודו: צא מהבית הזה!

מרקו: תינוק! תינוק בסך הכל! אבל אין כמו שנאה של תינוק. והתינוק הזה שנא אותי, הראש היה מלא מחשבות שונאות...

דודו: תעזוב אותנו בשקט!

מרקו: ראיתי את המבט ולא רציתי לראות. שנים, לא רציתי לראות... וכל-כך סמכתי עליך. סמכתי עליך! אתה רצית שאני אמות! אתה רצית שאני אמות!

דודו: תסתום את הפה! אתה תעזוב אותה במנוחה. אתה לא תחזור לבית שלנו ותסתובב כאן. אני לא אתן לך. אתה תתן לה את הרגע אושר שלה!

תמונה 12

(מתגלה סיפון של אוניה מואר באור חיוור. אוירת חלום קסומה. סטלה שעונה על המעקה, שלוה, מביטה בים. היא אווזת את ידו של גלילי, היושב לצידה. רחוק מהם עומד מרקו, בחושך. הוא פונה לכיוונה של סטלה. מביט בה מרחוק. סטלה לא מביטה בו אבל חשה בנוכחותו. מרקו מביט בה ולא מתקרב)

מרקו: סטלה... סטלה... זה לא בשבילך אניות, קפריסין. בואי אתי לחוף...בואי נלך לבית קפה שלנו. בטיילת. נזמין שוקו. עם קצפת למעלה.

סטלה: לא. אני כבר לא יכולה ללכת איתך מרקו.

מרקו: בואי. תשתי בשקט את השוקו, תרגעי. תחשבי על מה שקורה. ופתאום את תגידי לעצמך 'אני מאבדת את הראש, מה קורה לי?'. בואי לקפה. רק את ואני. (מרקו מתחיל לשיר. סטלה מצטרפת)

מרקו: שניקוד?

סטלה: לא. אני לא יכולה.

מרקו: ריקוד אחד.

סטלה: אני כבר מתחילה לשכוח אותך. מרקו, אתה צריך לתת לי ללכת... ככה זה צריך להיות... בבקשה תלך... אל תבוא עוד, אל תבוא עוד אף פעם.

מרקו: אז אולי אני אשב בצד...

סטלה: לא.

מרקו: אני לא אפריע.

סטלה: לא.

מרקו: את בטוחה?

סטלה: לך... (היא מצמידה את ראשה אל כתפו של גילי, מרחיקה מבטה ממרקו. מרקו רק מוסיף להביט בה)

תמונה 13

(בחלק אחר של הבמה מתגלה חוף ים לאור הדמדומים. מרקו עובר לחוף. בתחילה הוא עומד במקום, מביט בגלים, לא יודע לאן ללכת. לבסוף הוא מבחין בדודו. מרקו פונה לכיוונו. הוא מגיע אליו)

מרקו: זה לא בשבילה, לרקוד על אניות... (פאזה) קר לי. היא הייתה כל-כך יפה דודו, בפעם הראשונה שאני ראיתי אותה. אני לא יכול לשכוח... האושר שהיה לי איתה דודו, זה היה משהו- אושר כל-כך גדול, כל-כך שלם ולא צפוי... כמה זמן כבר אפשר לשמור על אושר כזה? אתה מבין, זה היה... זה היה טוב מדי בשביל העולם הזה, בשביל אחד כמוני... אפילו לא כעסתי כשהמוות בא. הייתה לי את המנה אושר שלי. בניתי בית. עשיתי ילד... זה הכל היה כמו קסם. קסם. והיא המשיכה לזכור אותי. איך שהיא זכרה אותי! יום אחרי יום. היא לא וויתרה, היא לא הסכימה לשכוח. זה היה קשה. זה היה כמו עבודה קשה. היא הייתה יכולה להמשיך הלאה... היא הייתה צעירה, ויפה. אבל היא זכרה אותי. עשרים וחמש שנה היא זכרה אותי. ועכשיו... (סופק כפיו בייאוש אלגנטי, מנסה לשוות לדבריו ארשת של נינוחות, אך מבעד לאלגנטיות מורגשת מצוקה קשה) עכשיו פתאום זה נגמר. זה בסדר, אני לא כועס. מה יותר טבעי. יש אהבה חדשה, ואני אף פעם לא עמדתי בדרך של אנשים. (פאזה) קר לי. נורא קר לי פתאום.

דודו: אני צריך ללכת.

מרקו (מודאג): לאן?

דודו: אני... פשוט חשבתי על זה הרבה ו... אבא... הכי טוב שאני אמצא לי איזה דירה שכורה... לא רחוק מאמא ו...

מרקו: אתה עוזב את אמא?

דודו: אבא... היא תגור עם גילי בדירה... אני לא יכול להשאר שם.

מרקו: כן. (פאזזה)

דודו: אני צריך ללכת עכשיו.

מרקו: אם היית יכול להשאר אתי עוד קצת... לא הרבה...

דודו: אני לא יכול. יש לי דברים, לסדר... (דודו מנסה לסדר ללכת. מרקו מחזיק בו בזרועו, ברכות, לא נותן לו ללכת)

מרקו: אתה זוכר, איך בערב היית מחזיק לי את היד ולא נותן לי ללכת? היית אומר 'תשאר לידי. עוד קצת. בבקשה'. (דודו מלטף את ראשו של מרקו) והייתי מלטף את הראש שלך, ואומר שאני צריך לקום מוקדם, לעבוד בחנות... ולאט לאט היית נרדם, ועוד מריח את הסבון לוקס תכלת מהידיים שלי... ופעם אחת פתאום שאלת 'אבא, למה העלים נהיים צהובים ונושרים?' ואמרתי לך 'כי ככה זה דודינקה, ככה החיים...'. ואמרת 'מחר נלך, נלך לגן... איפה שהנדנדה...' וחייכתי ונישקתי אותך על המצח ואמרתי 'לילה טוב, חלומות פז...'. ואתה עוד הספקת להגיד 'ותנדנד אותי שם... תנדנד...'. (דודו מתרומם ומקים את מרקו. הם עומדים אחד ליד השני, דוממים. דודו עוזב. מרקו נותר לבדו).

תמונה 14

(ביתו של גלילי בבאר-שבע. על כיסא יושבת וסורגת ברכה אשתו- בניגוד גדול מאד למזג האויר החם ולמאוורר הפועל. נכנס גלילי, מזוודה בידו. רואה את ברכה אבל בהתחלה לא מתייחס. לאחר רגע או שניים הוא מתיישב, לא רחוק מברכה)

גלילי: מה קרה למיזוג? (ברכה לא עונה וממשיכה בעבודתה) אה?

ברכה: התקלקל.

גלילי: אה?

ברכה (עדיין בקושי נשמעת): התקלקל.

גלילי: זאת לא בעיה לקרוא לטכנאי.

ברכה: הוא יבוא אחרי חמש.

גלילי: נורא חם... זה לא טוב לסרוג באמצע הקיץ ברכה. (פאזזה) מחניק, שאני אפתח חלון? אז איך את מרגישה? (אך ברכה לא משיבה ורק ממשיכה לסרוג) יכולת לתת לי ללכת לחמישה חודשים, לארבעה חודשים, לשלושה חודשים אפילו. שום דבר נורא לא היה קורה.

ברכה: אני לא אשמה שאני חולה.

גלילי: לשלוח אחרי אנשים ככה. מה אני, גנב!

ברכה: פשוט חשבתי שהסוף הגיע...

גלילי: זה לא חדש.

ברכה: חשבתי שיהיה נחמד אם תהיה פה כשזה קורה.

גלילי: אז איך את מרגישה עכשיו?

ברכה: יותר טוב. אני מצטערת.

גלילי: (הוא לפתע מעז ואומר את מה שפחד לאמר עד כה): אני אתן לך את הרכוש, הבית, כל מה שעשיתי בחיים. (ברכה לא משיבה) מה את אומרת ברכה'לה? הרי אין בינינו כלום, למה להמשיך - מה בכלל קושר אותנו אחד לשני? סבל משותף? ילדה שלא רצינו? (אך ברכה לא מגיבה) הרי היינו צריכים מזמן לעשות את הצעד, את הרי יודעת שאני לא סובל אותך, את יודעת את זה, את יודעת שאני מתפלל יום יום שתמותי כבר. (נבהל מדברי עצמו) תסלחי לי. אני לא מבין מה יוצא לי מהפה...

ברכה: יש אוכל בפריג'ידר.

גלילי: איפה הכלב?

ברכה: אצל השכנה.

גלילי: רק אליו אני מתגעגע. (פאזזה)

ברכה: מי האישה?

גלילי: מה זה משנה מי האישה!?

ברכה: היא יפה ממני?

גלילי: יפה, לא יפה, היא אישה... פתאום אני מצליח עם אישה. את מבינה? פתאום מסתבר שאישה מחייכת אלי, פתאום אישה רוצה לדבר אתי. רוצה לגעת בי. אישה רוצה אותי ברכה.

ברכה: למה שלא תרצה אותך ראובן. אתה יפה, אתה עדין, תמיד אמרתי שאתה מקסים...

גלילי: איזה בית נורא. לא חן, לא קסם, הכל חשוך, שום חלון לא פתוח...

ברכה:... בוא נעשה שיפוץ. נחליף את הספה...

ראובן:... אז מה זה משנה לך בעצם, ברכה'לה, יהיה לך כסף, תהיה לך דירה, כל מה שתרצי אני אתן, אז מה זה בעצם אכפת לך, תני לי ללכת. בואי נסגור את זה יפה.

ברכה: 'ילדה שלא רצינו'... זה מין דיבור כזה או זה באמת ראובן? 'ילדה שלא רצינו'... כי אם זה באמת אז זה נורא מוזר. תגיד שזה מין דיבור כזה ראובן. תגיד בשביל ברכה'לה. (גלילי מנסה לא להתייחס. מריס בליאות את גליל הצמר. הם שניהם מביטים ללא אומר)

גלילי: הזמן לא עובר. זה נורא. (פאזזה) אל תסתכלי עליי. אל תדברי אתי. אל תגידי שאת אוהבת אותי. אל תעשי את זה, ברכה, בבקשה לא.

ברכה: היא צעירה ממני...

גלילי: מה זה משנה!

ברכה: ואולי אתה כבר קצת מבוגר בשביל אישה אחרת ראובן...

גלילי: כן. אני די מבוגר. כבר לא כל-כך רחוק מקרית שאול, זה נכון. הבשר שלי מדולדל, הביצים שלי מדולדלות, הרבה שיניים כבר אין לי. ובכל זאת אישה רצתה אותי. פעם ראשונה אישה רצתה אותי באמת... ואני הפסדתי אותה. אני לא יכול לסבול את המחשבה הזאת...

ברכה (מתפרצת לדבריו, לוקחת את עצמה בעזרת כסא הגלגלים אל הדלת ופותחת אותה): אז לך אליה!! מה זה שווה ככה ראובן, נעשה חצי חצי עם הרכוש ושלוש על ישראל, אני לא רוצה ככה...

גלילי: לא חשוב... זה בסדר ככה... לא חשוב... אני בן שישים וחמש, בריא... מאיפה יהיה לי הכוח לחיות עוד חמש עשרה שנה? את הטעת אותי, ברכה, לא הגיע לי עתיד כזה... ועכשיו אני מסתכל על עצמי בראי ו... אני לא יודע... לפעמים אני מרגיש שתיקמת אותי ועיוותת אותי ואני לא אסלח לך על זה אף פעם. אף פעם. (גלילי מחבק את פניה של ברכה בידי, כמעט חופן אותם בחיקו, ואת פניו שלו הוא קובר בגופה המצומק. הוא רועד בבכי) תסלחי לי... תסלחי לי בבקשה... תסלחי לי אם את יכולה... (הוא מגשש אחר ידיה וגופה לחבקה. מחבק את גופה ומקרב את ראשו אל חיקה. היא מנסה ללטפו, אבל הכאב לא מש מפניה. אור הטלוויזיה וקולותיה מתגברים ומכסים על בכיו של גלילי)

תמונה 15:

(מאוחר יותר בערב בדירתה של סטלה)

סטלה: חזיר קטן. אני יודעת שאתה שמח.

דוד: למה את אומרת לי את זה?

סטלה: כי אתה אף פעם לא רצית שזה יצליח לי.

דוד: אמא, זה לא נכון, אני כן רציתי.

סטלה: איך הוא עזב אותי... ברח בלי להגיד מילה...

דוד: אמא, אני צריך ללכת...

סטלה: "אני נסיך, את מלכה"... גועל נפש...

דוד: אני חייב לזוז...

סטלה: אבא לא היה מתנהג ככה...

דוד: אני קבעתי עם בעלת הדירה... בחמש...

סטלה: איזה בעלת דירה?

דוד: אני שכרתי דירה אמא...

סטלה: ...מה?

דודו: אני חשבתי שתגורו פה ביחד...

סטלה: כבר נתת מקדמה? חתמת חוזה?

דודו: אני חשבתי שתגורו פה ביחד. אני קבעתי איתה בחמש, היא צריכה לתת לי את המפתח... (פאזזה)

סטלה: אבל עכשיו אתה כבר יודע שלא נגור פה ביחד.

דודו: אני חייב ללכת אמא... זה לא נגדך...

סטלה: בסדר דודינקה... (פאזזה) אפשר גם לחכות חודש-חודשיים.

דודו: אמא, החיים נוזלים לי בין האצבעות.

סטלה: אני אף פעם לא החזקתי אותך בכוח.

דודו: אני לא אמרתי שהחזקת אותי בכוח.

סטלה: אבל התכוונת.

דודו: אמא, אני אבוא לבקר, אני אדאג שהכל יהיה מסודר פה, אני אתקן את התנור אם צריך... אמא, אני לא ממש חי, אני מרגיש שאני לא חי וההרגשה הזאת משגעת אותי.

סטלה: מה אתה רוצה ממני?! לך אם אתה רוצה! תעשה מה שאתה רוצה!

דודו: (קם) אני אתקשר יותר מאוחר...

סטלה: אז תקח את המגזינים שלך.

דודו: אמא, יהיה בסדר...

סטלה: בסדר, בסדר... גם הזמר אמר שיהיה בסדר.

דודו: אמא, תשכחי ממנו. יש הרבה דגים בים...

סטלה: מדוזות יש...

דודו: אני אבוא לבקר...

סטלה: בסדר.

דודו: יהיה לך את הטלפון שלי, ותוכלי להתקשר אלי מתי שאת רוצה...

סטלה: בסדר.

דודו: טוב... אז אני הולך... (היא עוצרת אותו לרגע והם מתנשקים והוא יוצא. נכנס מרקו)

מרקו: את עצובה?

סטלה: כן, קצת... אבל לא נורא, הכאב עכשיו חופשי יותר, כאב כזה שנותן כנפיים. אני פוחדת להיות לבד מרקו. אני בת חמישים ושש, זאת אומרת שיש לי עוד משהו כמו עשרים שנה, ואני אצטרך לפעמים חיבוק, ואף אחד כבר לא יחבק חוץ ממך. לא תחבק אותי? בוא אלי

וחבק אותי אהוב שלי. סלח לי וחבק אותי. הייתה לו פלטה של תותבות בכלל. אל תכעס מרקו, אל תכעס...

מרקו: הכל רק מתחיל, אהובה שלי, הכל רק מתחיל...

(דודו מופיע)

דודו: יש צילום אחד שתמיד אני זוכר. ההוא, שעשינו ביפו אצל הצלם המקצועי, במיוחד, כי אבא רצה תמונה של שלושתנו על השולחן בחנות שלו. אבא יושב בצד אחד, ואני עומד מאחוריכם, ואבא מלטף אותי עם היד שלו, ומסתכל עליי, ורואים על המבט שלו שהוא אוהב אותי, ואמא לידו עם השושנה, והיא מחזיקה את היד שלי, ומסתכלת על אבא ורואים על המבט שלה שהיא אוהבת אותו. את מרקו שלה. ואנחנו מאושרים. בלי כעס ושנאה ואכזבות ועצב. ואני יודע שהיה ביננו רגע אחד, רגע נקי ולבן, קצר ומרהיב, שניה אחת של אושר.

מונולוג סיום

דודו: שכרתי דירה לא רחוק מאמא. ובקומה השנייה ליד הדירה ששכרתי יש יותר מדי עציצים, חלק מהם מאוד קוצניים, וזה מפריע לחופש התנועה במדרגות. ואני יודע שאני דייר חדש בבניין ואני לא מחפש תקריות, אבל יש גבול למה שאפשר לסבול. אז החלטתי ביוזמתי לדלל שם קצת את הצמחייה, אבל בדיוק כשגזמתי את הצמח בעציץ הראשון, נפתחה שם הדלת ויצאה מישהי – בחורה צעירה, שואלת אותי מה אני עושה. אמרתי: עם כל הכבוד, אי אפשר לעבור פה במסדרון, ופה זה בניין מגורים – לא גן בוטני, ואם אנחנו כבר מדברים, אז תסבירי לי למה את מזניחה את העציצים שלך, את לא רואה שהם זקוקים לתשומת לב? ואז היא פתאום מחייכת אלי ואומרת: אתה חמוד. מה פתאום חמוד? ואז היא גם שואלת אותי – מה אני עושה בערב. אמרתי לה: אני עסוק אבל אני פנוי. ואז היא אומרת לי: תבוא אלי בשבע אבל בלי הנעליים האלה! קוראים לה נעמה. היא מנגנת על ויולה. היא בת עשרים ושתיים. אני בן שלושים וארבע. לא יודע יהיה...